

Počakal je doma pogreba, nato je šel zopet v šolo. Ali hudo, zelo hudo mu je bilo, ker ni izpolnil materi vroče želje, da bi bil stal ob njeni postelji, ko je umirala.

In nekoč je rekel gospodinji:

„Ako bi bili mati še enkrat na smrtni postelji, ni je moči, ki bi me vzdržala, da ne bi hitel domov. Pretekli bi hribe in doline, da bi čul le še eno samo besedo iz njih ust, da bi smel še samo enkrat zreti njih obraz. A misel, da so umirajoča mati vpraševali zastonj: Vladko, kje si, ta misel mi bo težila srce celo življenje.“

Tako rad je imel Vladko svojo mamico in tako je hrepenel, izpolniti ji vsako željo.

Selko.

Zvečer.

Zvon večerni je zapel
Milo iz zvonika,
Dan od nas slovo je vzel,
Vse je zopet tiho.

Ptički več ti ne pojó
Svojih sladkih pesmic,
Človek pa zaspi sladkó,
Ter pozabi vse bridkosti.

Boleslav.

Vrnitev tičke selivke.

Ljubko.

Fr. Kimovec.

p

1. „Tič-ka na o-ken-ce klju - va!
2. „Tam-kaj za mor-jem je bi - la
3. „Kdo je pa vo-dil jo tje - kaj,
4. „Lah-ko pa v mor-je bi pad - la;

p